

Posudek diplomové práce Šárky Hribové **Výtvarník Emil Pacovský jako organizátor a vydavatel** (Pedagogická fakulta UK, Katedra dějin a didaktiky dějepisu 2009).

Diplomantka se podjala záslužného úkolu zmapovat organizační a vydavatelskou činnost výrazné osobnosti českého kulturního života 1. poloviny 20. století Emila Pacovského. Přestože zejména jeho organizační a redakční působení bylo ve své době velice intenzivní a mnohostranné, nebyla mu v protikladu k jeho souputníkům a generačním druhům - jak autorka správně v úvodu konstatuje - doposud věnována odpovídající badatelská pozornost.

Zejména na základě studia pozůstalosti Emila Pacovského, uložené v Literárním archivu PNP, sleduje diplomantka v několika podrobně členěných kapitolách jeho životní osudy (hned na začátku mj. opravuje zpravidla chybně uváděný rok jeho narození) a detailně mapuje i širokou škálu jeho aktivit od vlastní umělecké tvorby přes iniciační či jen okrajové působení ve spolcích a sdruženích až k nejdelšímu, nejznámějšímu a zřejmě nejvýznamnějšímu období – založení a redakci revue Veraikon. K charakteristice tří klíčových etap jeho působení (v revui Meditace, v uměleckém sdružení Sursum a zejména ve Veraikonu) se pak detailně vrací v samostatných kapitolách. Nakladatelskému působení Pacovskému, tedy především jeho knižním edicím, věnuje pozornost převážně jen výčtově v úvodní životopisné kapitole a pak v soupisové příloze. Diplomový úkol není k práci přiložen, z názvu práce i jejího rozsahu však soudím, že detailní rozbor knižní produkce nebyl jeho součástí. Bylo by však přínosné, kdyby diplomantka ve svém výzkumu pokračovala a později podrobněji analyticky zpracovala i tuto nikoliv nevýznamnou složku Pacovského činnosti.

V podrobném popisu jednotlivých ročníků Veraikonu autorka původně věnovala pozornost i grafickým úpravcům časopisu (Alois Chvála a Metod Kaláb) a tiskárně (Dělnická knihtiskárna Grafia). Později tyto údaje ve výkladu chybějí, přestože i ve 20. a 30. letech 20. století jméno grafického úpravce i volba tiskárny – zejména u umělecké revue – dokreslovala profil časopisu.

V sumarizujícím závěru textové části autorka bystře postřehla nejen osobní i umělecké kvality Emila Pacovského, ale i problematické rysy jeho osobnosti, které negativně poznamenaly výsledky jeho působení. V soupisu použité literatury s překvapením postrádám odkaz na Slovenský biografický slovník (Martin : Matica slovenská), jehož 4. díl (1990, s. 364-365) uvádí zřejmě nejrozsáhlejší slovníkové heslo Emila Pacovského, byť pochopitelně především se zaměřením na jeho slovenské působení. (Heslo odkazuje i na soupis jeho dalšího osobního fondu, uloženého ve Slovenské národní galerii v Bratislavě a autorkou rovněž nezmiňného.) Práci provází obsáhlá, leč trochu nepřehledná textová příloha (výstižné medailony významných spolupracovníků Emila Pacovského jsou uvedeny matoucím pojmenováním „rejstřík“, soupisu Pacovského tvorby by slušelo chronologické, nikoliv abecední uspořádání) a uzavírá naopak výstižný výběr obrazových dokumentů.

Přes uvedené připomínky soudím, že diplomantka pečlivým a detailním zmapováním podstatné části Pacovského působení splnila požadavky, kladené na diplomovou práci. Její výkon proto doporučuji klasifikovat „velmi dobře“.

V Praze dne 16. května 2009.

PhDr. Aleš Zach